

ничка се върти, а Кольо не се вижда наоколо. Смутилъ се Янко и подирилъ баща си въ дъскоръзницата.

— Татко, кжде е Кольо? — пита отдалеко Янко.

— Що питащъ менъ? Нали е съ тебе, ти трѣбва да знаешъ кжде е! — отговорилъ троснато баща му.

— Че той тукъ остана! — възразява съ половинъ гласъ смутеното момченце.

Смутихме се всички, като чухме за изгубването на милото дете. Прекъснахме работата. Янко пратихме въ село, да види, дали случайно Кольо не се е присъединилъ къмъ другитѣ деца. А ние се спустнахме въ различни посоки да го диримъ. За проклетия деньтъ бѣ мъгливъ. Тукъ дете, тамъ дете, но до вечерята никакви следи отъ него. Презъ нощъта дойде и майка му, която още повече усили и безъ това голѣмата тревога. Не мигнахме цѣла нощъ и често излизахме вънъ и се вслушвахме, дали нѣма да дочуемъ викъ отъ детето. Още въ зори уредихме ново дирене, но пакъ нищо утешително: ни следа, ни викъ. Следъ нѣколкодневно бродене изъ глухата и безмълвна планина бащата се прибра въ село; не му се искаше вече да работи изъ тѣзи мѣста. Чакъ следъ 30—40 дена, когато пастиритѣ излѣзоха съ своитѣ стада въ планината, намѣрили Кольо сгушенъ подъ една малка скала. Като пиленце загинало всрѣдъ страшната самота на Грохотъ и Курджилъкъ...

— Не по своя вина планината се отнесе така жестоко къмъ малкия Кольо, — завърши разказа си Серафимъ.